

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

25 maart 2002

VERZOEKSCRIFT

betreffende een verbod op het gebruik van vogelschrikkanonnen

VERSLAG

**namens de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening
uitgebracht door de heren Paul Wille en Erik Matthijs**

Samenstelling van de commissie :

Voorzitter : de heer Jacques Timmermans.

Vaste leden :

de heren Gerald Kindermans, Jan Laurys, Erik Matthijs,
Jef Van Looy ;

de heer Jacques Devolder, mevrouw Dominique Guns, de
heren Patrick Lachaert, Paul Wille ;

de heer Jean Geraerts, mevrouw Marleen Van den Eynde,
de heer Frans Wymeersch ;

de heren Jacky Maes, Jacques Timmermans ;

mevrouw Isabel Vertriest ;

de heer Jos Bex.

Plaatsvervangers :

de heer Jos De Meyer, mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever,
de heren Mark Van der Poorten, Jan Verfaillie ;

de heer Louis Bril, mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht,
de heren Guy Sols, Gilbert Van Baelen ;

mevrouw Niki De Gryze, de heren Julien Librecht, Jan
Penris ;

de heren Bruno Tobback, Jan Van Duppen ;

de heer Johan Malcorps ;

de heer Herman Lauwers.

DAMES EN HEREN,

Op 21 november 2001 werd door de heer Philip Van Belleghem een verzoekschrift ingediend betreffende een verbod op het gebruik van vogelschrikkanonnen. De commissie bevoegd voor verzoekschriften verklaarde het verzoekschrift tijdens haar vergadering van 11 december 2001 ontvanke-lijk en verwees het voor verdere behandeling door naar de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbe-houd en Ruimtelijke Ordening. Deze commissie besprak het verzoekschrift op 24 januari en 14 maart 2002.

1. Bespreking

– Vergadering van 24 januari 2002

De heer Jef Van Looy, waarnemend voorzitter, merkt op dat dit het derde verzoekschrift over het gebruik van veldkanonnen of vogelschrikkanonnen is ¹ en het tweede tijdens deze legislatuur. Bij de bespreking van het vorige verzoekschrift in febru-ari 2000 kwam de commissie tot de conclusie dat het gebruik van veldkanonnen niet moet worden geregeld in Vlarem (de Vlaamse milieuverg-unningsreglementering), maar dat het tot de verant-woordelijkheid van de gemeenten behoort om in-dien nodig een reglementering op te stellen. De commissie verzocht de minister een aanbeveling aan de gemeenten te richten waarin wordt gewezen op deze verantwoordelijkheid en op het bestaan van alternatieve en milieuvriendelijke afschrik-middelen (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000, 208/1*).

De waarnemend voorzitter vraagt of de commissie bij dit besluit blijft. Een andere vraag is in hoeverre door de minister uitvoering is gegeven aan het ver-zoek van de commissie om een aanbeveling aan de gemeenten te richten. Aan de minister zou kunnen worden gevraagd hierover verslag uit te brengen.

De heer Jean Geraerts stelt vast dat de commissie bij de behandeling van het vorige verzoekschrift tot de conclusie kwam dat het gebruik van veld-kanonnen tot de verantwoordelijkheid van de ge-meenten behoort, maar dat op het terrein blijkt dat het een gemeentegrensoverschrijdend probleem is. Afhankelijk van de plaatsing, kan het zelfs voorko-

men dat de inwoners van een naburige gemeente meer hinder ondervinden van een alarmkanon dan de inwoners van de gemeente waarin het is opge-steld.

De heer Paul Wille verwijst naar een persbericht van de Bond Beter Leefmilieu dat dateert van au-gustus 2001 en dat als bijlage bij het verzoekschrift is opgenomen. Daarin vraagt de milieubeweging een Vlaams verbod op vogelkanonnen. Daaruit vloeit de vraag voort of het hier een louter particu-lier belang betreft. Hebben de diensten van de mi-nister een stijgend aantal klachten genoteerd sinds de bespreking van het vorige verzoekschrift ? Heeft de minister uitvoering gegeven aan de vraag van de commissie om een aanbeveling aan de ge-meenten te richten ? Wat was de inhoud daarvan ? Hoeveel gemeenten beschikken nu over een poli-tiereglement dat het gebruik van vogelschrik-kanonnen regelt ?

In een eerste reactie bevestigt mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw, dat de reglementering van het gebruik van veldkanon-nen op dit ogenblik tot de bevoegdheid van de ge-meenten behoort. Het getuigt van goed nabuur-schap dat de gemeenten daarbij rekening houden met de effecten op buurgemeenten.

Naar aanleiding van de verzoekschriften en een aantal klachten, heeft de minister opdracht gege-ven om een stand van zaken op te maken en aan-bevelingen voor te bereiden. Er werd een werk-groep opgericht met medewerkers van het Insti-tuut voor Natuurbehoud en het Instituut voor Bos-bouw en Wildbeheer. In de werkgroep bleek dat er inderdaad alternatieve afschrikkingsmiddelen be-staan, maar dat er zeer grote discussie bestaat over de effectiviteit daarvan. In Nederland werd vastge-steld dat het gebruik van geluid van roofvogels slechts een tijdelijk en selectief effect heeft. Overi-gens geldt dat ook voor het gebruik van alarm-kanonnen. Gelet op deze interne discussie, werd nog geen aanbeveling aan de gemeenten gericht. De minister heeft geijverd voor het opzetten van een proefproject, waarbij de meest belovende tech-nieken worden uitgetest in het veld.

Uit een eerste inventaris blijkt dat verschillende gemeenten beperkingen opleggen in hun politiere-glement. De minister wil met de VVSG (Vereni-ging van Vlaamse Steden en Gemeenten) samen zitten om een modelreglement uit te werken. De minister erkent immers dat, hoewel het een lokaal fenomeen betreft, het in bepaalde gevallen om een belangrijke en hardnekkige vorm van milieuhinder kan gaan.

¹ Er was het verzoekschrift van de heer Nic Verschuere-n betreffende veldkanonnen als milieuvervuiling en ver-storing van de rust (*Parl. St. VI. Parl. 1998-1999, 1391/1*) en het verzoekschrift van mevrouw Kristine De Leeuw c.s. over het gebruik van alarmkanonnen in de land- en tuinbouw (*Parl. St. VI. Parl. 1999-2000, 208/1*).

De heer Paul Wille begrijpt uit het antwoord dat de minister geen gevolg heeft kunnen geven aan de vraag van de commissie om een aanbeveling aan de gemeenten te richten. Toch moet worden nagegaan of de gemeenten niet beter kunnen worden geïnformeerd over de manier waarop het gebruik van deze toestellen kan worden gereguleerd. De heer Wille is geïnteresseerd in het aantal gemeenten dat reeds een politiereglement heeft opgesteld en in de inhoud van die reglementering.

De heer Jef Van Looy, waarnemend voorzitter, stelt voor dat de minister in een volgende vergadering verslag uitbrengt over de initiatieven die reeds op gewestelijk en gemeentelijk niveau werden genomen.

– *Vergadering van 14 maart 2002*

Minister Vera Dua stelt in de vergadering van 14 maart 2002 een nota ter beschikking van de commissieleden en licht deze bondig toe (zie bijlage).

Een eerste opmerking is dat met de intensivering van de landbouw het probleem van de wildschade meer aan de orde komt. Het telen van veel gewassen op een kleine oppervlakte, oefent een grote aantrekkingskracht uit op bepaalde vogelsoorten. De tuinbouwers en fruittelers zien zich verplicht maatregelen te treffen. Door de intensivering van teeltmethodes wordt ook de gebruiksperiode van veldkanonnen steeds uitgebreid. Het gebruik van deze kanonnen veroorzaakt echter wrevel bij de omwonenden. Hier en daar werden alternatieve bestrijdingsmethoden uitgeprobeerd, maar meestal met wisselend en tijdelijk succes.

Zoals bij de bespreking van het vorige verzoekschrift in februari 2000 duidelijk werd gesteld, betreft de reglementering van het gebruik van alarmkanonnen een gemeentelijke bevoegdheid. De minister heeft dan ook niet de bedoeling in de plaats van de gemeenten te treden, maar wil de lokale besturen wel bijstaan in het nemen van maatregelen. Door de VVSG werd op verzoek van de minister gepolst naar bestaande reglementen inzake het gebruik van vogelschrikkanonnen. Uit de reacties van de gemeenten Blankenberge, Roeselare, Oostrozebeke, Lanaken, Scherpenheuvel-Zichem, Wervik, Geel, Brugge en Beringen bleek dat ze over een dergelijk politiereglement beschikken. Daarbij wordt meestal bepaald dat een afstand tot de nabijgelegen woningen moet worden gerespecteerd, variërend van 50 tot 400 meter naargelang de gemeente, en dat het gebruik gedurende de nachtelijke uren, variërend van 19 à 22 uur in de avond tot 6 à 8 uur in de morgen, wordt verboden. Doorgaans

wordt ook het aantal schoten per uur of de tussenpozen tussen de knallen gereguleerd.

Uit deze informatie werd door de administratie een model van politiereglement gedistilleerd dat naar de gemeenten kan worden verstuurd of via de VVSG verspreid. Daarbij zal aan de gemeenten een zekere vrijheid worden gelaten om de afstand van de woningen en de uren van toegelaten gebruik van deze toestellen in te vullen. In de aanhef van het ontwerpreglement wordt ook verwezen naar de bijlage 2.2.1 van Vlarem II, die over milieukwaliteitsnormen en richtwaarden voor geluid in open lucht handelt. Het gebruik van vogelschrikkanonnen wordt in het modelreglement enkel toegestaan na schriftelijke machtiging van de burgemeester. De aanvraag moet worden gemotiveerd en moet toelaten de mogelijke hinder van de installatie te beoordelen. Er is ook in een geldboete voorzien voor wie zich niet houdt aan de reglementering.

Minister Vera Dua erkent dat de reglementering van het gebruik slechts een bescheiden en voorlopige bijdrage kan leveren tot de oplossing van het probleem.

Andere initiatieven moeten leiden tot meer inzicht en een beter gebruik van afschrikkingmiddelen in het algemeen. Er werd overleg gepleegd met het Instituut voor Natuurbehoud (IN), het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer (IBW) en de Administratie Land- en Tuinbouw (ALT). Ook de fruittelers werden gecontacteerd met de vraag hun inbreng te doen in het project. Er wordt ook input verwacht vanuit Nederland, waar het probleem reeds uitvoerig werd bestudeerd.

Het IN en IBW gaven inmiddels de aanzet om een TWOL-studie (Programma voor Toegepast Wetenschappelijk Onderzoek inzake Leefmilieu) op te starten betreffende deze problematiek. Die studie zou uit drie grote delen bestaan : een literatuurstudie over buitenlandse ervaringen, met tegelijk het peilen naar Vlaamse praktijkervaringen ; het opzetten door de ALT van enkele gericht gekozen proefprojecten, waarbij de meest belovende technieken worden uitgetest in het veld ; en tot slot het communiceren van de bevindingen aan een ruim publiek. Op basis van de studie kan eventueel een definitief modelreglement worden uitgewerkt.

Mevrouw Marleen Van den Eynde stelt voor om het voorlopige modelreglement ook aan de gemeente van de indiener van het verzoekschrift te bezorgen.

2. Conclusie

De heer Jacques Timmermans, commissievoorzitter, stelt voor de nota van de minister en het voorlopige modelreglement voor het gebruik van vogelschrikkanonnen als bijlage bij het verslag op te nemen. Uit het antwoord van de minister blijkt dat voorlopig geen andere maatregelen kunnen worden genomen, maar dat de problematiek van het gebruik van vogelschrikkanonnen wordt bestudeerd en verder zal worden opgevolgd. De commissie sluit zich aan bij deze conclusie.

De verslaggevers,

De voorzitter,

Paul WILLE

Jacques TIMMERMANS

Erik MATTHIJS

BIJLAGE

**Nota van 14 maart 2002 van mevrouw Vera Dua, Vlaams minister van Leefmilieu en Landbouw,
aan de Commissie voor Leefmilieu, Natuurbehoud en Ruimtelijke Ordening
betreffende het gebruik van veldkanonnen**

1. Inleiding

De landbouwvoering in België gebeurde lang tijd op een grotendeels extensieve manier. Gewasbescherming in de brede zin van het woord was toen van een heel andere orde dan vandaag het geval is. Synthetische bestrijdingsmiddelen waren er nog zo goed als niet. Het was de periode dat je overal in het Vlaamse land nog wel eens vogelverschrikkers in het landschap kon zien staan.

Natuurlijk was er in die tijd ook wildschade, maar die viel alles samen niet te vergelijken met de proporties die vraat vandaag de dag kan aannemen. Omdat de gemiddelde opbrengst per hectare toen veel kleiner was dan nu, lag ook het economisch verlies door wild, een stuk lager.

Met de intensivering van de landbouw kwam het probleem van wildschade meer aan de orde. Akkers die dicht tegen de vallei-, bos- en natuurgebieden lagen werden uiteindelijk toch intensief uitgebaat, in tegenstelling tot veertig jaar geleden wanneer het meestal extensieve hooilanden waren. Zoveel gewassen op een kleine oppervlakte oefenden uiteraard een grote aantrekkingskracht uit op soorten als houtduif, spreuw en andere cultuurvolgers. Het zijn enkele van de weinige soorten die profiteerden van al dat moderniserend en intensiverend geweld. En de boer was verplicht maatregelen te treffen, wilde hij niet een deel van de oogst zien verloren gaan. De vogelverschrikkers van weleer deden het niet meer, en nieuwe bestrijdingsmethoden deden hun intrede : vergif, vangnetten, slagkooien, klemmen, samen met de prille veldkanonnen, werkend op carbure. Gedurende enkele weken per jaar plaatste de landbouwer dat soort kanonnetjes op het veld, en kon hij de belagers goeddeels op afstand houden. Vooral in de tuinbouw en fruitteelt werd het een geliefd instrument. Maar de teeltmethodes werden nog intensiever, en de gebruiksperiode van deze lawaaiertoestellingen diende noodzakelijkerwijs te worden uitgebreid.

In die periode werd er meer dan ooit gebouwd op alle mogelijke plaatsen in Vlaanderen. Daardoor ontstonden er problemen tussen de gebruikers van de veldkanonnen en de 'slachtoffers' die ze in hun directe leefomgeving hoorden knallen.

Sinds vele jaren stellen zich lokaal problemen op dit vlak. Menige keer leidde dit tot ruzies.

De gemeente kreeg de bevoegdheid om deze materie te regelen. Meestal werd een paragraaf opgenomen in het politiereglement, dat er tot de dag van vandaag ongeveer als volgt uitziet : Niet schieten tussen 22 uur en 6 uur. De kanonnetjes dienen te worden geplaatst op een minimum afstand van 100 meter van het dichtstbij gelegen huis. Lawaaihinder dient zoveel mogelijk te worden vermeden voor omwonenden en voorbijgangers. Klachten van burgers bij de gemeente werden veelal beslecht door te verwijzen naar de bestaande reglementering.

– *Hier en nu*

Vandaag zitten we in sommige streken dan ook in een patstelling. De kanonnen veroorzaken wrevel bij sommige omwonenden. In het beste geval werden hier en daar al wat alternatieve bestrijdingsmethoden uitgetoet, meestal met wisselend en tijdelijk succes.

Reeds in vorige legislatuur kwam de problematiek ter sprake in de vorm van een parlementaire vraag of een verzoekschrift. Vanuit de BBL kwam in augustus 2001, de vraag om het gebruik van veldkanonnen volledig te verbieden. Tegelijk werd een lijst meegegeven van mogelijke mensvriendelijke alternatieven. Zelfs Testaankoop kreeg brieven van ontevreden burgers, die zich gebelgd voelden door de aanhoudende lawaaihinder in hun achtertuin.

Navraag bij het VVSG leerde dat ze slechts beperkte gegevens hebben over specifieke regelgevingen bij gemeenten in de vorm van een of andere reglement. Navraag bij enkele gemeenten leert dat ze inderdaad slechts over een summiere reglementering beschikken.

De algemene teneur is : welke alternatieve voorstellen er ook worden gelanceerd, steeds is er de tegenreactie dat alles al werd geprobeerd, en dat niets weerstaat aan het probleem van de gewinning, ook kanonnen niet. Misschien is de combinatie (afwisselend) van verschillende methodes nog het meest zinvol, maar daar zijn verder geen gegevens over beschikbaar. Bovendien schijnen bijvoorbeeld Canadese ganzen anders op bepaalde afschrikmethoden te reageren dan bijvoorbeeld houtduif of spreeuw. Een algemeen afdoend antwoord op het probleem is er nog niet. Men zou bijna à la carte een oplossing moeten bedenken, rekening houdend met de te verjagen soort, de teelt, de kritieke periode voor de teelt, de afstand tot de eerste woonhuizen, het aantal mensen in een straal van een bepaald aantal meter rond het perceel in kwestie, de nabijheid van wandel- of fietsroutes, van natuurgebieden, van groene gebieden, van manèges,....

– *De toekomst*

Mijns inziens is het noodzakelijk om op verschillende paarden tegelijk te wedden. Aan de ene kant bestaan er op dit moment een hele rist alternatieven, de ene al deugdzamer dan de andere. Het moet kunnen dat de positieve ervaring die gebruikers van een specifieke methode hadden, kan worden gedeeld met collega landbouwers die eenzelfde problematiek ervaren in min of meer gelijkaardige omstandigheden.

Aan de andere kant lijkt het me noodzakelijk dat op gemeentelijk niveau, waar nodig, een sluitende reglementering tot stand kan komen. Eerste streefdoel dat daar zou moeten worden nagestreefd is dat kanonnen zo min mogelijk zouden worden ingezet. Als het echt niet meer anders kan, wanneer alle alternatieve middelen faalden, zou kunnen worden overwogen om ze te gebruiken.

2. Beleidsvoorbereidend werk

Door het VVSG werd op mijn vraag gepolst naar actueel geldende reglementen inzake het gebruik van vogelschrikkanonnen.

Daaruit is door de administratie een soort modelreglement gedistilleerd (zie bijlage 1). Dit zal naar de gemeenten worden verstuurd. Deze kunnen dan zelf bepalen hoe ze de ter beschikking gestelde gegevens gebruiken.

Na het verzamelen van meer informatie, en de evaluatie van specifieke proefprojecten (zie verder), kan ik de nieuwe inzichten verwerken in een aangepast gemeentelijk reglement, dat ik opnieuw wil ter beschikking stellen van de gemeenten die het willen gebruiken.

Ik zal ook nog eens nagaan of er via het nieuw samenwerkingsakkoord met de gemeenten, mogelijke invalshoeken zijn om het gebruik van veldkanonnen afdoend te reglementeren voor de gemeenten die er iets voor voelen.

3. Subsidiariteit

Het is geenszins mijn bedoeling te interfereren in het lokaal gemeentelijk initiatief. Gezien het subsidiariteitsbeginsel hier speelt, blijft de verantwoordelijkheid inzake reglementering van het gebruik van veldkanonnen of alternatieve bestrijdingsmiddelen, volledige gemeentelijke bevoegdheid.

4. Initiatieven die moeten leiden tot meer inzichten en beter gebruik van afschrikkingsmiddelen in het algemeen

- A. Met de sector van de fruitteelt zijn recent specifieke contacten gelegd, zodat ook zij hun inbreng kunnen doen in dit project.
- B. Tegelijk verwacht ik zeer binnenkort een inbreng van de Nederlandse landbouwsector, zodat we al zicht krijgen op het gebruik van afschrikkingsmiddelen bij onze Noorderburen.
- C. Het IN en het IBW gaven inmiddels de aanzet om een TWOL-studie op te starten betreffende deze problematiek (zie bijlage 2). In grote lijnen bestaat hun aanpak uit drie delen :
- een exhaustieve literatuurstudie, met tegelijk het peilen naar zo breed mogelijke, Vlaamse (want specifieke) praktijkervaringen ;
 - het opzetten van enkele gericht uitgekozen proefprojecten (de meest belovende technieken uittesten in het veld). Dit kan best door de ALT gebeuren, in nauwe samenwerking met vrijwilligers-boeren uit zowat alle betrokken sectoren ;
 - de bevindingen communiceren aan het ruim publiek, o.a. via publicatie van voorlichtings-brochures.

5. Een ‘definitief’ modelreglement uitwerken

Wanneer alle gegevens en informatie uit de studies en de proefprojecten bekend zijn, kan er een aangevuld modelreglement ter beschikking worden gesteld van de gemeenten. Dit zal ook het gebruik van alternatieve bestrijdingsmiddelen omvatten, voorzover ze hun deugdelijkheid op het terrein hebben bewezen. Praktijkmensen vragen nu al om die proefprojecten lang genoeg te laten lopen, gezien het probleem van gewenning zich soms pas na enkele seizoenen laat gelden. In die zin is de voorgestelde periode door de instituten misschien aan de krappe kant, maar dit kan worden geëvalueerd op het einde van deze tijdsspanne.

Bijlage 1 bij nota vogelkanonnen – Commissie Leefmilieu van 14 maart 2002 : ontwerp modelreglement

Voorstel van Politiereglement

Ter beperking van de overlast die het gebruik van vogelschrikkanonnen om schade aan gewassen te voorkomen kan meebrengen

DE GEMEENTERAAD,....

- Gelet op de Nieuwe Gemeentewet, inzonderheid op de artikelen 119 en 135 ;
- Gelet op de Wet van 18 juli 1973 op de geluidshinder ;
- Gelet op het Koninklijk Besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaams Gewest ;
- Gelet op het Besluit van de Vlaamse regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (Vlarem II) inzonderheid op bijlage 2.2.1. "Milieukwaliteitsnormen en richtwaarden voor geluid in open lucht" ;
- Overwegende dat luchtdruk- en kruitkanonnen in land- en tuinbouw worden ingezet als middel om de schade die vogels aan gewassen kunnen aanbrengen te voorkomen of te beperken ;
- Overwegende dat de efficiëntie van deze toestellen vaak slechts tijdelijk is en het gebruik van alternatieve methoden die meer mens- en milieuvriendelijk zijn dient aangemoedigd te worden ;
- Overwegende dat het inmiddels noodzakelijk is het gebruik van de vogelschrikkanonnen te reglementeren teneinde de overlast die zij voor mens en milieu kunnen meebrengen te beperken en de schade aan de gezondheid te voorkomen.

BESLUIT

Met algemeenheid van stemmen :

Artikel 1

Het gebruik van vogelschrikkanonnen voor het verjagen van vogels bij het beschermen van de akkerbouw, tuinbouw en fruitteelt is enkel toegestaan na schriftelijke machtiging van de burgemeester.

De aanvraag wordt gemotiveerd en moet toelaten de mogelijke hinder van de installatie te beoordelen.

Artikel 2

Luchtdrukkanonnen mogen enkel opgesteld worden op een afstand van meer dan X (bv. 200) meter van een woongebied zoals bepaald in de ontwerp-gewestplannen of gewestplannen en/of andere plannen van aanleg of RUP's, en/of op een afstand van meer dan 100 meter van een woning en/of op een afstand van meer dan 200 meter van een openbare weg.

Artikel 3

Het gebruik van luchtdrukkanonnen is verboden tussen X (bv 19.00) uur en Y (bv. 09.00) uur.

Op gemotiveerd verzoek kan in de machtiging een ingekorte verbodsperiode worden bepaald.

Artikel 4

De machtiging kan maximaal voor een duur van X (bv. 3) weken na mekaar worden toegestaan, uitsluitend in de periode van 15 april tot 15 juni.

Verder gebruik vereist het indienen van een nieuwe aanvraag.

Artikel 5

Het kanon mag niet meer dan X (bv. 6) knallen per uur produceren.

Artikel 6

De opening van het kanon moet steeds in de meest gunstige richting geplaatst worden ten aanzien van de hindergevoelige plaatsen of gebieden vermeld in artikel 2.

Artikel 7

De ambtenaren van politie, de hulpagenten van politie en de technische ambtenaren van de gemeente als bedoeld in artikel 58, 1° van Titel I van het VLAREM zijn gelast met het toezicht op de naleving van deze verordening en de vaststelling van overtredingen.

Artikel 8

De machtiging kan worden geschorst of ingetrokken indien een overtreding van dit reglement of het bestaan van een overmatige hinder wordt vastgesteld.*

Artikel 9

Tenzij een wet of decreet daarin heeft voorzien, zullen overtredingen van dit reglement worden gestraft met een geldboete van 25 Euro.*

* Noot : Volgens art. 119bis § 3 van de Nieuwe Gemeentewet kan op dezelfde inbreuken van een reglement niet tegelijkertijd in een strafsanctie of een administratieve sanctie worden voorzien.

Waarbij X en Y kunnen worden bepaald door de gemeenteraad.

Artikel 10

Afschrift van deze politieverordening zal toegezonden worden aan de Bestendige Deputatie van de Provincieraad, aan de Procureur des Konings te..., aan de Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te..., aan de Ambtenaar van het Openbaar Ministerie bij de Politierechtbank te..., aan de Vrederechter van het kanton en de Politiecommissaris te...

Namens de Gemeenteraad :

De burgemeester – voorzitter,

De secretaris,

Bijlage 2 bij nota vogelschrikkanonnen – Commissie Leefmilieu 14 maart 2002 : voorstel tot project

Preventie en bestrijding van schade en overlast veroorzaakt door in het wild levende vogels. TWOL-project voor studie en proefprojecten op het terrein teneinde efficiënte oplossingen te vinden voor deze problematiek.

Gezamenlijk voorstel van het Instituut voor Natuurbehoud en het Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer.

– Verantwoording – doelstelling

Meerdere in het wild levende vogelsoorten kunnen schade en/of overlast veroorzaken ten aanzien van het menselijk welzijn en/of menselijke activiteiten (bv. schade aan land- of tuinbouwgewassen). Om daaraan tegemoet te komen heeft de wetgever in het verleden reeds een aantal mogelijkheden voorzien, o.m. via specifieke bepalingen binnen het kader van het jachtdecreet en de wetgeving op de vogelbescherming. De praktijktoepassing daarvan blijkt evenwel niet steeds (in voldoende mate) aan de verwachte doelstelling tegemoet te (kunnen) komen, hetzij wegens beperkingen inherent aan de toegepaste techniek, hetzij omdat onbeperkte toepassing van de techniek zou leiden tot ongewenste effecten op andere vlakken en dus niet verenigbaar is met het vrijwaren van andere belangen. Deze andere belangen kunnen zowel betrekking hebben op de mens als op de natuur. Zo kan het plaatsen van een 'veldkanon' ter afschrikking van vogels op een ingezaaide akker tot overlast van omwonenden leiden, maar evenzeer een verstorend effect hebben op een nabijgelegen natuurgebied (bv. tijdens de broedtijd).

Actueel bestaat een vrij breed gamma aan afschrik- en/of preventiemiddelen (visueel, auditief, ultrasoon, olfactorisch, mechanisch,...), eenvoudig zelf aan te wenden dan wel via inschakeling van gespecialiseerde firma's of personen. De effectieve werkzaamheid van sommige van deze gangbare technieken is ofwel in het algemeen niet altijd even duidelijk, ofwel dient zij specifiek in de Vlaamse context (cf. sterk versnipperde natuur, lintbebouwing,...) nog te worden geëvalueerd. Daarbij dient, in de gegeven omstandigheden, steeds het beste compromis te worden gezocht tussen, enerzijds, het streven naar een maximaal rendement inzake de beoogde schade- of overlastbeperking, en, anderzijds het maximaal vermijden van ongewenste neveneffecten. De bevoegde overheden (in eerste instantie de gemeenten) kunnen hierbij sturend optreden maar hebben momenteel een gebrek aan wetenschappelijk gegevens die eventuele temporele of ruimtelijke beperkingen in het gebruik van afschrikkingstechnieken kunnen onderbouwen.

– Beschrijving

De opdracht beoogt het verzamelen van wetenschappelijk onderbouwde informatie over zowel de effectiviteit als de (ongewenste) neveneffecten van verschillende afschrikkingstechnieken voor vogels. Er kunnen globaal drie luiken in de uit te voeren studie worden onderscheiden :

- (1) In een eerste luik dient een grondig en kritisch overzicht gemaakt te worden van de beschikbare informatie rond schadebestrijdings- en preventietechnieken. Het betreft hier in de eerste plaats een exhaustieve **literatuurstudie**, die daarbij een systematische invulling nastreeft van mogelijk schade- en overlastveroorzakende vogelsoorten en van de aard van de betreffende schade of overlast (met uitzondering van die soorten of soortengroepen die het voorwerp uitmaken of gemaakt hebben van andere studietoelagen). In de mate van het mogelijke dient deze informatie bovendien, op basis van gerichte enquêtering, aangevuld te worden met **praktijkervaringen** allerhande, afkomstig uit (vooral) Vlaamse situaties.
- (2) In de mate dat kan verwacht worden dat specifiek-Vlaamse situaties wezenlijk verschillende omstandigheden opleveren voor de toepassing van bepaalde technieken, zullen in een tweede luik de best scoorende of meest belovende (buitenlandse) technieken via **proefprojecten** op hun effectiviteit en neveneffecten worden getest te velde.

- (3) In een derde luik zullen, in onderling overleg met de stuurgroep, de bekomen bevindingen op een naar een ruim publiek gerichte wijze worden vertaald in een of meerdere **voorlichtingsbrochures**. In dit luik kunnen de bevindingen van andere Vlaamse studies wél worden beoogd (bv. aalscholverproblematiek).